

Waarom het optrekken van de euthanasieleeftijd geen antwoord is

Het debat over euthanasie bij jonge mensen met psychisch lijden vraagt volgens journalist Tine Peeters geen ideologische reflexen, maar feiten, nuance en vooral betere geestelijke gezondheidszorg.

[Tine Peeters](#)

is politiek journalist bij De Morgen

15 februari 2026, 19:11

 Bewaren

 Delen

[Cd&v-voorzitter Sammy Mahdi stelt in een interview in deze krant van afgelopen weekend voor om de leeftijdsgrens voor euthanasie bij psychisch lijden op te trekken van 18 naar 25 jaar.](#) “Er zijn psychiaters die zeggen dat het brein pas rond die leeftijd voldoende volgroeid is om zo’n zware beslissing te nemen”, liet

Mahdi optekenen. “Ik weiger te aanvaarden dat we mensen op zo’n jonge leeftijd opgeven en naar euthanasie begeleiden.”

 Mis nooit meer het laatste nieuws

Krijg een melding bij belangrijk nieuws over Algemeen.

Zo’n delicaat debat start het best vanuit de feiten. Twee jaar geleden kregen net geen 4.000 Belgen euthanasie omwille van ondraaglijk psychisch of fysiek lijden, of een combinatie van beide. Slechts 1,4 procent kreeg euthanasie omwille van psychiatrische aandoeningen of cognitieve stoornissen. Van die 25 mensen waren er vijf jonger dan 30. Twee waren slechts 21. Er is dus geen grote groep jongeren die door de euthanasiewet voor de dood kiest.

Het recht op euthanasie wordt door de meerderheid in dit land beschouwd als een evidente verworvenheid. Het grootste deel van de Belgen trekt zich niets meer aan van God en gebod en leeft volgens eigen goeddunken.

In die zin is het geen toeval dat net de grootste Belgische schrijver ooit – Hugo Claus – koos voor euthanasie met de onsterfelijke woorden: *tè tid dat ut ès* (het is tijd dat het uit is, in het West-Vlaams). Claus leed aan alzheimer: hij wou niet aftakelen, zoals zijn vader, en niet meer de juiste woorden vinden.

MEER BEHOEDZAAMHEID

Mahdi is helder over de wet op euthanasie voor dementerenden, waar al jaren mee wordt getalmd. Die moet er komen en zorgvuldig uitgewerkt worden, zodat mensen niet te vroeg voor euthanasie moeten kiezen. Waar hij een voorbehoud bij maakt, is euthanasie bij psychisch lijden bij jongeren.

Het zou intellectueel lui zijn om Mahdi hier snel van een conservatieve reflex te beschuldigen en zijn argumenten niet te wegen. In Nederland riep de Belgische hoogleraar en prominente psychiater Damiaan Denys – zeker geen conservatieve kwezel – twee jaar geleden al op tot meer behoedzaamheid na de euthanasie van de 17-jarige Milou.

Denys had het eveneens over de onvolgroeide hersenen van twintigers en vroeg zich af of jongeren wel volledig bewust kunnen kiezen voor de dood als ze nog maar zo weinig levenservaring hebben. Er zijn nog meer vragen. Kunnen jongeren op die leeftijd werkelijk al helemaal uitbehandeld zijn? Kan een psychiatrische aandoening dan al ongeneeslijk zijn?

Dit is geen pleidooi om Mahdi's voorstel klakkeloos over te nemen. Het optrekken van de leeftijd voor euthanasie bij psychisch lijden van 18 naar 25 jaar lijkt behoorlijk arbitrair. Op lijden staat geen leeftijdsgrens. Dit is evenmin een motie van wantrouwen tegenover alle hulpverleners die mensen met een doodswens begeleiden en dagelijks het beste van zichzelf geven.

ZORG

Het is goed dat er een ultieme uitweg is voor jongeren die ondraaglijk psychisch lijden. Die ultieme uitweg kan hun lijden ook net wat lichter maken. Maar de samenleving moet er wel voor zorgen dat alle voorwaarden in de gezondheidszorg vervuld zijn, opdat jongeren die keuze niet moeten maken. Dat betekent minder wachtlijsten en meer adequate zorg.

Eigenlijk zou, zoals Denys ooit zei, euthanasie wegens psychisch lijden alleen mogen bestaan in een land met een perfecte geestelijke gezondheidszorg. Dat is een utopie, uiteraard, maar wel een utopie waar de politiek nog meer naar moet streven. En dat

ideaal zal zeker niet reëler worden door euthanasie bij psychisch lijden alleen nog toe te staan vanaf 25 jaar.